

Arrest

nr. 111 323 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2010 diende verzoekster met haar kinderen een aanvraag in tot het bekomen van een visum type D – gezinshereniging.

1.2. Op 2 september 2011 werden de visa toegekend.

1.3 Op 16 februari 2012 worden verzoekster en haar drie minderjarige kinderen in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Deze beslissing wordt betekend op 4 april 2013. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(...)

Nationaliteit: India

(...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat hij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat het gezin sedert 01.01.2012 OCMW-steun geniet.

Er zijn onvoldoende aanwijzingen dat de vader probeert om deze situatie te wijzigen: er werd slechts een inschrijvingsbewijs bij de VDAB overgemaakt, deze inschrijving dateert van 09.08.2011.

Daarnaast werd een soort curriculum vitae overgemaakt waarin de werkervaring van de echtgenoot wordt aangegeven van 15 maanden als hulpkok (van 03.2010 tot 06.2011): dit stuk bewijst niet dat de echtgenoot op zoek is naar werk.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

**aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 14.10.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.*

**omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst.*

Aangezien betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar de gezinssituatie en de bindingen met het land van herkomst, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene."

1.5. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde eveneens t.a.v. elk van de minderjarige kinderen een beslissing tot intrekking van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens geeft de gemachtigde de verzoekster het bevel om haar kinderen terug te brengen naar de plaats waarvan zij gekomen zijn (bijlage 38).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat, algevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende naaste familie (echtgenoot en vader van haar minderjarige kinderen) wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken .

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd en waar haar echtgenoot (en kinderen) wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.

Dat verweerder perfect op de hoogte was van het gezinsleven van verzoekster in België. Verweerder kende haar immers een verblijfsrecht toe op basis van gezinshereniging. Verweerder trekt dit recht in op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw. enkel en alleen omdat de specifieke voorwaarden van art. 10 Vw. niet meer voldaan zijn.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 april 2012 waarin werd gesteld dat de bestreden beslissing, genomen op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw. (omdat de specifieke voorwaarden van art. 10 Vw. niet meer voldaan zijn), schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M. omdat, hoewel verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster, deze naliel een correct evenwicht proberen te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging en een belangenafweging te doen met betrekking tot de huidige gezinssituatie van de verzoekende partij."

In een tweede middel voert verzoekster aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake gezinshereniging, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Voort wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters verblijf in België, haar familiale, culturele sociale bindingen met België, haar in België wonende echtgenoot en kind,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheids- en motiveringsverplichting, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. Verzoekster betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"3.1. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat geenszins verzoeksters verblijf kan ingetrokken worden op basis van het feit dat de vervoegde vreemdeling sedert 1.01.2012 OCMW-steun geniet.

Dat immers deze intrekkingmogelijkheid niet uitdrukkelijk in een wet of K.B. is voorzien.

Dat verzoekster en haar echtgenoot opmerken dat zij volledig ter goeder trouw zijn en alles in het werk stellen om in België de Nederlandse taal aan te leren en inkomsten uit tewerkstelling te verkrijgen.

Dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk alles in het werk stelt om inkomsten te bekomen uit tewerkstelling om derhalve in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien.

Dat immers verzoeksters echtgenoot sedert 25 februari 2013 in dienst is bij de BVBA Allsorts, gevestigd te 9032 Wondelgem, Industrieweg 122 (cf. stuk 2).

Dat verzoeksters echtgenoot als hulpkok van 3.2010 tot 6.2011 heeft gewerkt doch om medische redenen dit beroep niet langer meer uitoefenen (cf. stuk 3).

Dat verzoekster zelf in België is gestart met het volgen van Nederlandse taallessen (cf. stuk 4).

Dat de kinderen van verzoekster in België school lopen (cf. stuk 5).

Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat geenszins verweerder heeft rekening gehouden met alle elementen van de zaak alvorens een beslissing te nemen.

Dat verweerder gehouden was zich voorafgaande voldoende te informeren alvorens een beslissing te nemen.

Dat verzoekster in geen geval door verweerder voorafgaandelijk voldoende mogelijkheden werd geboden enig verweer te formuleren aangaande de beslissing die haar zou worden betekend.

Dat verzoekster zich geenszins voorafgaandelijk op een afdoende manier heeft kunnen verdedigen. Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster voorafgaandelijk te horen.

Dat de bestreden beslissing de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.2

Art. 11 §2, voorlaatste lid, Vw. stelt uitdrukkelijk : "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1 °, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst'.

Dat evenwel verweerder geenszins op een afdoende manier bij het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met verzoeksters echtgenoot die in België verblijft en met wie zij samen met

hun kinderen in België een hecht gezin vormt, met de door verzoekster in België gevolgde Nederlandse taal cursus en met de huidige tewerkstelling van haar echtgenoot.

Dat geenszins verweerder rekening houdt met het feit dat verzoekster pas in oktober 2011 met een visum gezinshereniging naar België is gekomen en zij sedert haar aankomst alles in het werk stelt om zich zo snel mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, de Nederlandse taal aan te leren om in België aan de slag te kunnen gaan.

Dat verweerder nalaat rekening te houden met de vaststelling dat verzoekster nauwelijks een jaar in België woont en dus dan ook op zo een korte tijd nog niet van haar kan verwacht worden dat zij reeds (zo vlug) in België onmiddellijk aan het slag kan gaan.

Dat geenszins door verweerder werd rekening gehouden met het feit dat verzoeksters echtgenoot in België is toegelaten tot verblijf en verzoekster als echtgenote en moeder van drie minderjarige kinderen onmogelijk kan gescheiden worden van haar echtgenoot, die de vader is van haar drie minderjarige kinderen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat immers verweerder heeft nagelaten rekening te houden met "de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk", waartoe hij ingevolge art. 11 §2, voorlaatste lid, Vw. gehouden is.

Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaande voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van schending van de art.10 en 11 Vw. en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

3.3

Dat tenslotte verzoekster opmerkt dat zij in oktober 2011 met een visum gezinshereniging naar België is gekomen.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan verwijzen naar het artikel 10 Vw. en naar het art. 11 Vw., daar deze wetsartikelen ondertussen (sedert de goedkeuring van verzoeksters visumaanvraag) werden gewijzigd door de Wet van 8 juli 2011 (B.S. 12 september 2011 en van kracht geworden sinds 22 september 2011).

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

Gezien hun onderlinge samenhang worden deze drie voornoemde middelen samen onderzocht en besproken.

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dienen de aangevoerde middelen te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 11 van de vreemdelingenwet.

2.3.. Artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

[...]

Artikel 10 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De Raad merkt op dat, gelet op voormelde bepalingen, de echtgenoot van verzoekster, als gezinshereniger, *in casu* dient aan te tonen dat hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en dit om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Uit deze bepalingen volgt eveneens dat de gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf wanneer niet meer wordt voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, met name wanneer men niet meer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om te voorkomen dat men ten laste valt van de openbare overheden.

Wanneer een betrokken gezin beroep doet op OCMW-steun, kan niet langer worden gesteld dat het betrokken gezin beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen aangezien het gezin door het verkrijgen van OCMW-steun, net ten laste valt van de openbare overheden.

Het betoog van verzoekster dat haar verblijf geenszins kan worden ingetrokken op basis van het feit dat de echtgenoot sinds 1 januari 2012 OCMW-steun geniet, houdt dus geen stand.

2.4. In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat het gezin sedert 1 januari 2012 OCMW-steun geniet. Dit determinerend motief vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd.

Verzoekster en haar gezin vallen dus sinds begin 2012 te laste van de openbare overheden.

De gemachtigde motiveert verder in de bestreden beslissing dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de echtgenoot van verzoekster deze situatie tracht te wijzigen en stipuleert dat er slechts een inschrijvingsbewijs bij de VDAB werd overgemaakt dat dateert van 9 augustus 2011 alsook een soort curriculum vitae. Het besluit van de gemachtigde dat dit niet bewijst dat de echtgenoot van verzoekster op zoek is naar werk, komt de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

Verzoekster wijst er op dat zij volledig ter goeder trouw zijn en alles in het werk stellen om de Nederlandse taal aan te leren en inkomsten te bekomen uit tewerkstelling. Ze verwijst naar een stuk, gevoegd bij het verzoekschrift, waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster sinds 25 februari 2013 in dienst is bij de BVBA Allsorts. Voorts wordt verwezen naar een volgend stuk waaruit zou moeten blijken dat de echtgenoot van verzoekster om medische redenen het beroep van hulpkok niet langer kan uitoefenen.

De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De voornoemde stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Bovendien wijst de Raad erop dat de echtgenoot van verzoekster pas sinds 25 februari 2013 is tewerkgesteld, dit is na de bestreden beslissing van 18 februari 2013. Het stuk doet dus geen afbreuk aan het gegeven dat op het moment van de bestreden beslissing de echtgenoot van verzoekster aldus sinds juni 2011 niet meer was tewerkgesteld en sinds 1 januari 2012 genoot van OCMW-steun.

2.5. De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld: *“Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht.*

a) *De motieven*

Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn) (...)

In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.

De (andere) banden van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. (...) Hierbij wordt in de memorie van toelichting dat deze bepaling *“slechts een toepassing is van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.56-63).

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 17 van Richtlijn nr. 2003/86/EG blijkt uit de memorie van toelichting dat artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet de omzetting vormt in Belgische wetgeving van artikel 17 van voornoemde richtlijn. Verzoekster toont niet aan dat deze bepaling foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen. Verzoekster kan zich dus niet dienstig beroepen op artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG.

2.6. Uit de memorie van toelichting bij artikel 11 van de vreemdelingenwet hierboven geciteerd, kan niet anders dan afgeleid worden dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot intrekking van het verblijf, rekening dient te houden met het gestelde in artikel 8 van het EVRM dat voorziet in de bescherming van het gezins- en privéleven. Dit houdt evenwel niet in dat artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing dient te worden vermeld. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen volledige formele motiveringsplicht in. (RvS 26 juni 2010, nr. 205.942)

Artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet houdt aldus in dat een afweging dient gemaakt te worden inzake de proportionaliteit tussen het beoogde doel van de maatregel en de ernst van de inbreuk waarbij *in casu* rekening moet gehouden worden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst en dat deze afweging in de bestreden beslissing moet worden vermeld.

2.7. Verzoekster betoogt nu dat de gemachtigde voorafgaand aan de bestreden beslissing geen voldoende onderzoek heeft verricht naar alle elementen van de zaak in de zin van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Voorts meent zij dat haar voorafgaandelijk geen voldoende mogelijkheid werd geboden om enig verweer te formuleren noch werd zij voorafgaandelijk gehoord.

Waar de verzoekster een schending opwerpt van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. (RvS 28 januari 2011, NTB, nr. 6482)

De Raad wijst erop dat de hoorplicht die verzoekster geschonden acht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Dit impliceert evenwel niet dat verzoekster noodzakelijkerwijs mondeling haar bemerkingen diende te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voren te brengen. Het volstaat derhalve dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

De Raad stelt voorts vast dat op basis van het administratief dossier blijkt dat op 15 januari 2013 een schrijven aan verzoekster werd gericht waarin zij uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de dertig dagen na kennisname alle documenten voor te leggen die zij nodig achtte in het kader van onderzoek conform artikel 11 § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 23 januari 2013.

Op 24 januari 2013 legde verzoekster de volgende documenten over: een attest van inschrijving van haar echtgenoot bij de VDAB sinds 9 augustus 2011 en een curriculum vitae van de echtgenoot waarin zijn loopbaan als hulpkok 3/2010 tot 6/2011 wordt beschreven.

De verzoekster was aldus op de hoogte van het feit dat de duur van haar verblijf in België alsook het bestaan van familiebanden, culturele of sociale banden in het land van herkomst in rekening zouden worden genomen. In de mate dat verzoekster meent dat zij gehoord had moet worden, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij haar standpunt niet op nuttige wijze schriftelijk naar voren had kunnen brengen, met name door in een verklaring de gemachtigde op de hoogte te brengen van haar socio-economische situatie in België nadat zij daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd per brief van 15 januari 2013.

Zij was aldus in staat, in tegenstelling tot wat zij beweert, om in antwoord op dit schrijven haar standpunt hieromtrent op nuttige wijze uiteen te zetten en ze had de mogelijkheid om dat standpunt met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. De omstandigheid dat verzoekster niet mondeling werd gehoord, belette niet om elementen die zij nuttig achtte eventueel schriftelijk te melden.

2.8.. De Raad stelt vast dat conform het gestelde in artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing de volgende afweging bevatten: *“Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:*

**aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 14.10.2011, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht.*

**omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst.*

Aangezien de betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar de gezinssituatie en de bindingen met het land van herkomst, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.”

Het is vervolgens aan de Raad om te na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot deze beslissing is gekomen.

2.9. Verzoekster betoogt dat er geen proportionaliteitsafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft plaats gevonden, met name dat er geen onderzoek is gebeurd naar de noodzakelijkheid van de inmenging in verzoeksters gezinsleven en privéleven.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.10. *In casu* refereert verzoekster aan het gezinsleven dat zich afspeelt tussen haar, haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen. Zij meent dat de gemachtigde perfect op de hoogte was van dit gezinsleven en dat door de bestreden beslissing zij zal worden gescheiden van haar echtgenoot.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het vermeende gezinsleven tussen verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen door de gemachtigde werd aangenomen.

De bestreden beslissing wijst er immers op dat: *“Aangezien betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar de gezinssituatie en de bindingen met het land van herkomst, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.”*

Hoewel verzoekster daartoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd per brief van 15 januari 2013, maakte verzoekster enkel een attest van inschrijving van haar echtgenoot bij de VDAB sinds 9 augustus 2011 over alsook zijn curriculum vitae. Voor het overige werden geen elementen voorgelegd n.a.v. het onderzoek naar de aard en de hechtheid van de familiebanden van verzoekster, de duur van hun verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt derhalve duidelijk dat verzoekster geen elementen voorlegde m.b.t. haar gezinssituatie.

Bij gebrek aan elementen daaromtrent komt het de Raad dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk over wanneer de gemachtigde oordeelt dat aangezien verzoekster pas is aangekomen op 14 oktober 2011, deze korte duur van het verblijf niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht en dat omwille van deze korte duur van het verblijf in België het eveneens ondenkbaar is dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met het land van herkomst.

Verzoekster kan niet ernstig betogen dat de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster, nu duidelijk blijkt dat verzoekster zelf nagelaten heeft om de gemachtigde daaromtrent de nodige elementen voor te leggen. Deze nalatigheid kan niet dienstig aan de gemachtigde worden verweten.

2.11. Voorts maakt verzoekster gewag van een privéleven in België en verwijst zij naar het feit dat zij en de minderjarige kinderen hun leven hebben opgebouwd in België en dat zij daar school lopen. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster stukken toe die wijzen op de scholing van de kinderen en de Nederlandse taallessen die door verzoekster worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd, *quod in casu*.

Verzoekster verduidelijkt niet waarom noch maakt zij aannemelijk dat deze stukken niet vroeger konden worden voorgelegd, dit is binnen de termijn van 30 dagen die haar werd verleend per brief van 15 januari 2013.

De stukken die betrekking hebben op de scholing van de kinderen en de Nederlandse taallessen van de verzoekster en die werden gevoegd bij de inleidende het verzoekschrift kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.12. Aangezien verzoekster volhardt in haar betoog dat er geen proportionele belangafweging werd gemaakt inzake het recht op eerbiediging van hun gezinsleven, is de volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoekster. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de

binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

2.13. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 11, § 2, 1° *iuncto* artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 50.) De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. De bestreden beslissing komt aldus tegemoet aan een dwingende sociale behoefte.

2.14. Vervolgens moet worden nagegaan of de gemachtigde een proportionele beslissing treft, met name of een billijke belangenafweging werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de belangen van de Belgische Staat, met name de toepassing van de artikelen 11, § 2, 1° *iuncto* artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, waarvan hierboven werd vastgesteld dat ze een legitiem doel nastreven en tegemoet komen aan een dwingende sociale behoefte.

De Raad benadrukt dat de gemachtigde op basis van artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet gehouden is rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokken vreemdelingen in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dit zijn criteria die eveneens in de rechtspraak van het EHRM m.b.t. toepassing van artikel 8 van het EVRM worden gehanteerd (zie EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif v. Zwitserland*, par. 48 en EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, par. 58).

De gemachtigde dient aldus rekening te houden met de gegevens waarover hij hieromtrent beschikt.

In die zin maakt de bestreden beslissing melding van de belangen van verzoekster, in zoverre de gemachtigde beschikte over gegevens dienaangaande.

2.15. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het moment van de bestreden beslissing slechts ongeveer een jaar en half in België verbleef. Dit feitelijke gegeven wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd. Door te wijzen op het korte verblijf van verzoekster in België en te overwegen

dat dit korte verblijf niet opweegt tegen het verlengen van het verblijfsrecht, houdt de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel rekening met de duur van het verblijf van verzoekster in België, zoals wordt vereist door artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

Bij gebrek aan enig voorgelegd element omtrent de gezinssituatie en culturele of sociale banden in het land van herkomst, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde uit het gegeven dat verzoekster slechts anderhalf jaar in België verblijft, afleidt dat het “*ondenkbaar*” is dat “*er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan in het land van herkomst*”.

2.16. De bestreden beslissing motiveert aldus afdoende dat de individuele belangen van verzoekster niet opwegen tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht, met name met oog op het vrijwaren van de belangen van de Belgische Staat op grond van artikelen 11, § 2, 1° *iuncto* artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dient te worden vastgesteld dat er conform artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet een belangenafweging heeft plaats gehad.

In de mate dat verzoekster aldus meent dat *in casu* een disproportionele afweging werd gemaakt m.b.t. haar gezinsleven, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat de gemachtigde nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoekster lijkt voorbij te gaan aan het feit dat haar echtgenoot op het moment van de bestreden beslissing niet aan de slag was op de reguliere arbeidsmarkt in België.

Tevens maakt verzoekster geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het herkomstland van verzoekster of elders verhinderen. (In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60).

Daarenboven dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster kan terugkeren naar België of een nieuwe aanvraag indient in België op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Ze toont aldus niet concreet aan in welke mate haar gezinsleven verbroken wordt door de bestreden beslissing. Derhalve toont verzoekster niet aan dat de beslissing van de gemachtigde heeft geleid tot een wanverhouding tussen de betrokken individuele belangen en deze van de Belgische Staat.

2.17. De Raad wijst erop dat verzoekster wist of diende te weten, dat zij en de minderjarige kinderen slechts in het Rijk verbleven op grond van een afgeleid verblijfsrecht dat aan specifieke voorwaarden was verbonden en dat in overeenstemming met artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet gedurende de eerste drie jaren hieraan een einde kon worden gesteld op grond dat niet meer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden voor de gezinshereniging.

Verzoekster wijst erop dat zij in oktober 2011 met een visum gezinshereniging in België is aangekomen en dat de gemachtigde geenszins in de bestreden beslissing kan verwijzen naar artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet daar deze artikelen sinds de goedkeuring van de aanvraag werden gewijzigd door de wet van 8 juli 2012.

2.18. Artikel 5 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking is getreden op 22 september 2011, vervangt artikel 11 van de vreemdelingenwet.

Oud artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°." (eigen onderlijning)

Artikel 11 (nieuw) van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er

gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

2.19. De voormelde wet van 8 juli 2011 voorziet geen overgangsmaatregelen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). Een regel kan slechts als retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof nr. 107/2011 van 16.06.2011, B.S. 24.08.2011).

2.20. Uit de in punt 2.18. geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de periode voor de overheid om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een derdelander wanneer niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 10 van de vreemdelingenwet opgetrokken werd van twee jaar naar drie jaar.

In casu moet worden nagegaan of de toepassing van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet geen schending inhoudt van een onherroepelijk vastgesteld recht. Met name moet worden nagegaan of verzoekster voor de inwerkingtreding van de nieuwe wet op 22 september 2011 effectief reeds twee jaar verblijf in België in de hoedanigheid van familielid van een derdelander achter de rug had en in aanmerking kwam voor een duurzaam verblijfsrecht.

Uit oud artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dat gedurende de twee jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel een einde kan gesteld worden aan het verblijf, omwille van één van de motieven vermeld in punten 1°, 2° of 3° van deze bepaling. Zulke beslissing kon nog worden genomen in de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel op voorwaarde dat deze motivering wordt aangevuld met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Aangezien verzoekster pas op 16 februari 2012 in bezit werd gesteld van een verblijfstitel, met name de A-kaart, op een moment dat nieuw artikel 11 van de vreemdelingenwet al sinds 22 september 2011 in werking was getreden, betekent dit dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar oud artikel 11 van de vreemdelingenwet, dat nooit van toepassing is geweest op de verblijfssituatie van verzoekster.

De onmiddellijke toepassing van nieuw artikel 11 van de vreemdelingenwet, inclusief het invoegen van een nieuwe voorwaarde m.b.t. het beschikken over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in artikel 10 van de vreemdelingenwet, op de verblijfssituatie van de verzoekster doet geen enkele afbreuk aan een onherroepelijk vastgesteld recht in hoofde van verzoekster. Een schending van artikelen 10 en 11 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

2.21 In het licht van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekster heeft geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet aangetoond noch in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Er kan aldus niet worden vastgesteld dat de gemachtigde *in casu* een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM noch van artikel 11, § 2 wordt aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

De verzoekster maakt eveneens geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Verzoekster voert, in zoverre ontvankelijk, geen gegrond middel aan dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES